

DAT ZOU IEDEREEN MOETEN DOEN, ZO'

STOPPEN MET WERKEN IS STOPPEN MET ONTWIKKELEN. EN WIE ZICH NIET ONTWIKKELT, GEEFT HET STARTSCHOT VOOR HET AFTAKELINGSPROCES. DUS KOM BIJ PETER VAN LINDONK (72) NIET AAN MET DE VRAAG HOE LANG HIJ NOG DOORGAAT MET HET ORGANISEREN VAN GEESTVERRUIMENDE CONGRESSEN. "IK BEN DE GELUKKIGSTE MENS VAN DE HELE WERELD. DAT LAAT IK ME TOCH NIET AFNEMEN?"

Een bekentenis. Schrijver dezes neemt zich al enkele jaren voor om in het voorjaar af te reizen naar Hotel Figi in Zeist, om zich daar samen met 500 andere aanwezigen een dag vol te zuigen met inspirerende beelden en ideeën van briljante mensen of tegendraadse denkers. Maar hij heeft nog geen enkele aflevering van PINC, een jaarlijks congres over creativiteit, daadwerkelijk aan den lijve ondervonden. Want elke keer stonden er weer praktische bezwaren tussen droom en daad. Om het unieke karakter van deze congressen te duiden, moeten we dus terugvallen op ervaringen van de mensen die er wel bij waren. Die zijn ongekend lovend, variërend van 'een douche van ideeën' tot 'een achtbaan voor de geest'.

Peter van Lindonk is op dit moment bezig met de voorbereidingen van PINC.10 en ook bij dit lustrum zal hij een mengeling van personages, verhalen en acts brengen die levenswijsheden en eye openers brengen waar elke manager, consultant of beleidsambtenaar zijn voordeel mee kan doen. Twee voorbeelden van afgelopen jaar geven een idee over het hoe en wat van PINC. Ten eerste Aad Breed, architect te Heerhugowaard. Hij suggereerde qua stedenbouw terug te keren naar de steden van voor de Tweede Wereldoorlog, toen een stad nog echt een vermenigving was van wonen en werken. In de periode daarna werd veel meer licht en lucht in de bouwkundige plannen getekend en werd het wonen gescheiden van het werken. Breed stelt voor om piramidesteden

N JAARLIJKSE ACHTBAAN VOOR DE GEEST

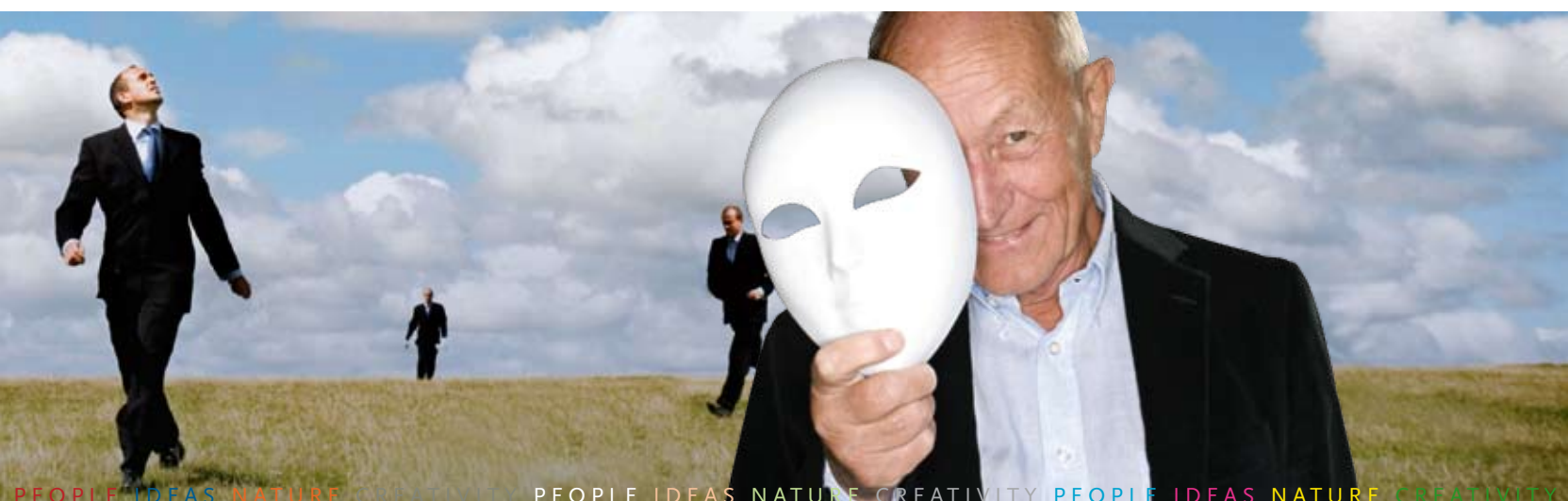
te bouwen: autovrije ministeden van een vierkante kilometer waar volgens hem 100.000 mensen kunnen wonen rondom pleinen in gesloten bouwblokken, waar ook winkels, horeca en scholen zijn te vinden. De ondergrondse vuilverbranding moet voldoende energie opwekken om deze stad van de toekomst te verwarmen. En je werk is op loopafstand van je huis. Praktisch gezien is het idee van Breed misschien lastig te realiseren, maar het geeft wel "food for thought" over hoe de huidige inrichting van steden milieutechnisch totaal onhoudbaar is.

Het tweede voorbeeld is Ben Underwood: een Amerikaanse tiener die dol is op skaten. Maar sinds zijn derde is hij blind. Om dat probleem op te lossen past hij de techniek van vleermuizen toe: hij kan echo's van voorwerpen om zich heen lokaliseren door continu klikgeluiden te maken. Ben kan dus eigenlijk zien met zijn oren, en tijdens PINC.9 was dat te zien op een filmpje. Net toen iedereen dacht dat Van Lindonk de volgende van zijn 16 vondsten ging presenteren, bleek Ben in levende lijve op te draven. En dat is volgens de trouwe fans van PINC nu zo typisch PINC: altijd verrassend van begin tot eind. PINC is dan ook een congres dat onder je huid gaat zitten.

Genoeg lovende woorden over PINC, een afkorting van People, Ideas, Nature, Creativity. Want wat we eigenlijk willen weten is hoe Van Lindonk het voor elkaar krijgt om zo iets unieks voor elkaar te krijgen. Het lijkt een combinatie van zijn charme, recalcitrantie en nuchterheid te zijn die ervoor zorgt dat mensen en zakenpartners het hem gunnen. Om met die nuchterheid te beginnen: verwacht bij Van Lindonk geen uitspattingen qua uiterlijk vertoon. Want wie kantoor houdt boven de lokale Kruidvat-vestiging in Breukelen doet dat niet voor de uitstraling. Het kantoor is vol met zorg gekozen paraferalia uit zijn loopbaan, maar de inrichting is zonder enige pretenties. Wel een ferme schaal koekjes bij de koffie. "Dat is vaste prik als we bezoek krijgen."

EEN CONGRES DAT ONDER JE HUID GAAT ZITTEN

Geld verdienen is dan ook geen drijfveer voor Van Lindonk. "Ik heb er niet veel van en het boeit me ook niet. Ik wil ook niet weten wat

PEOPLE IDEAS NATURE CREATIVITY PEOPLE IDEAS NATURE CREATIVITY PEOPLE IDEAS NATURE CREATIVITY

iemand anders verdient. Dan ga je de omvang van de bos bloemen die je krijgt beoordelen in het licht van de rijkdom van de gever. Ik ben ook helemaal niet zakelijk. Ik ben van de stoottroepen, en zij – Van Lindonk wijst naar de kleine backoffice in de naastgelegen kamers waar onder andere zijn vrouw Nelleke al tientallen jaren werkzaam is – zijn de genieën.” Om er direct op te laten volgen dat dat woord eigenlijk een miskenning is van de bijdrage van Nelleke: “De helft van de ideeën voor PINC komt uit haar koker.”

Juist het gebrek aan zakelijkheid lijkt Van Lindonk's sterke punt, want dat maakt hem authentiek. Zo vertelt hij over zijn eerste ontmoeting met John Wood, een voormalig topman van Microsoft in Zuidoost-Azië en Australië, die een ander doel wilde in zijn leven: kinderen in ontwikkelingslanden voorzien van boeken. Wood heeft 3.600 bibliotheken opgericht en heeft een prachtig verhaal. Van Lindonk sprak hem na een bijeenkomst aan: “Ik vroeg hem: ‘Als ik het goed begrijp maakt het niks uit hoeveel iemand bijdraagt aan het project?’ Dat bleek te kloppen. Ik drukte hem een tientje in de hand, en voegde daaraan toe dat we helaas niet beschikten over veel middelen maar dat ik zijn doel van harte steunde. En ik vroeg hem of hij zijn verhaal op PINC wilde vertellen.

Aldus geschiedde. Na dat optreden kon Wood dat jaar veel geld ophalen door op te treden in andere congressen. Tonnen.”

Het voorval typeert de werkwijze van Van Lindonk, die het maar raar vindt dat alles altijd maar weer over geld gaat. “Vorig jaar hadden we goochelaar Hans Klok in het programma, om een ode te brengen aan de goochellegende Fred Kaps. Dan zijn er mensen die me gaan vragen wat dat wel niet heeft gekost. Dan speld ik ze op de mouw dat het een kleine 30.000 euro was en dan zie je die gezichten betrekken. De werkelijkheid is dat Hans Klok graag wilde meedoen. Voor niks.”

ZIJN GEBREK AAN ZAKELIJKHEID MAAKT HEM AUTHENTIEK

Gunnen is dus het trefwoord. Wat daarbij helpt is dat Van Lindonk nooit verlegen zit om een anekdote die hij met pretoogjes en gevoel voor timing opdist. Hij is een verhalenverteller en heeft dat geleerd in zijn tijd als spreekstalmeester van het Wereldkerstcircus in Carré. “Eigenlijk is PINC ook een circus. Een aaneenschakeling van totaal verschillende

acts waar voor iedereen wel wat bij zit. Maar je moet het als geheel meemaken.”

Het gunnen wordt wel lastiger, want de zakelijke wereld verhardt zich, zo merkt Van Lindonk. “Met name in de PINC’s die we als maatwerk voor bedrijven en organisaties organiseren, merk ik dat de jonge generatie heel anders werkt. Soms doen ze eigenlijk maar wat en beginnen ze opeens uit het niets allerlei eisen te stellen. Ik heb 35 jaar lang geen advocaat nodig gehad, en in de laatste 7 jaar al acht keer. Maar dat is typisch iets voor oude mannen om dat te zeggen.”

Waar haalt Van Lindonk de ideeën vandaan om steeds weer iets neer te zetten dat buiten de platgetreden paden gaat? “In de woorden van Picasso: ik zoek niet, ik vind. Dat gaat heel intuïtief. Ik heb er een derde oog voor, en krijg ook veel tips uit mijn netwerk dat in de afgelopen jaren enorm is gegroeid. Een keer of drie per jaar ga ik op reis om mensen te ontmoeten. En daarnaast spreek ik heel veel mensen. Want je vindt het niet achter je bureau.”

De belangrijkste succesfactor is echter de authenticiteit waarmee Van Lindonk opereert. Als hij claimt de gelukkigste mens van Nederland te zijn, dan durf je niet eens te twifelen of hij het meent. “Mijn persoonlijke

en zakelijke leven is niet te scheiden. Ik doe waar ik plezier in heb: mooie mensen verzamelen. Dat voelt niet als werken. Sterker nog: er is geen dag dat ik niet gelukkig ben. Zij – Van Lindonk verwijst opnieuw naar de naastgelegen kamer – doen het werk, zij hebben de stress.”

Van Lindonk deed vorig jaar de uitgeverijpoot van zijn bedrijf – waarin hij in opdracht bijzondere boeken maakte – van de hand en doet nu dus alleen nog PINC. Heeft hij voor de komende jaren nog grote ambities? “Ik wilde altijd nog een keer een PINC voor kinderen maken. En dat heb ik afgelopen jaar gedaan, ter gelegenheid van het nieuwe kantoor van het NIVRA. Koningin Beatrix bleek na ons verzoek bereid om te komen en Wouter Bos deed een ‘petje op, petje af’-spelletje met de kinderen over geld. Geweldig toch?”

Ten slotte toch de clichévraag die toch gesteld moet worden: Van Lindonk is 72. Wordt het niet eens tijd om de fakkel over te dragen? “Ik zou het graag samen met iemand anders gaan doen de komende jaren. Maar stoppen met werken? Ben je gek, mijn leven voelt helemaal niet als werken. Je hebt drie leeftijden: als eerste je kalenderleeftijd. Die is bij mij 72. Ten tweede je lichamelijke leeftijd, die ik schat op 68. En tot slot je gevoelsleeftijd. Die is bij mij 38.” ✨

